

рѣжихъ мышцѫтъ му, дрѣпнѫхъ назадъ въстържествуваніето и строихъ коронѫтъ му на самѫтъ му главъ.

Зашото като обѣриѫ сто пушкала противу испанскѫтъ войскѫ и флотѫтъ, неоставаше вече освѣнъ да гы напълни и да смаже непріятеля съ дъждъ отъ ядрины.... За това и заповѣда да извадятъ отъ всичкытъ подъ неговѫ властъ пупалницы потрѣбныйтъ пупаль..... Но о нечакана злочестина! Кармилскытъ пупалницы пълни съ водж..... Завтекожъ ся на Святаго Лаврентія..... но истото наводненіе и истото съсипваніе!..... Тичатъ на Святаго Елма, на Порта-Нолано, на Вомеро, на самѫтъ Новж твърдынъ, щай послѣ всѣду!

Явно че ся позна изящното дѣло на мышеловеца, който пуснѫ морето въ подземеліята въсползуванъ отъ безумието на подкрай.

И тѣй благодареніе на този богъ на съсипваніето, на машиналнитъ богъ (*Deus ex machina*), за Гюизи и за французытъ, за Аннеза и за Неаполитанцытъ неоставаше друго освѣнъ да ся прѣдаджътъ на волѣтъ на непріятеля.

А съ обыкновенното си постояннство сгантата посрѣдникъ Донъ Жуана съ пѣтътъ въсхваленія съ които бѣ посрѣща-ла до сега Мазаніела, Гюизи и Аннеза. И синътъ на Филиппа 4-го ѡбыколи градътъ тѣржественно, заповѣда да му ся прѣдаджътъ ключоветъ отъ всичкытъ твърдини, присѫтствува на славословіе испѣто въ Кармилскѫтъ черквѫ съ въсторженыйтъ народъ, получи отъ Мадритъ безусловно пълномощіе надъ Неаполь, плати на мышеловеца петстотинъ тысячи франки споредъ обѣщаніето си, и даде на Генови-ни прѣдсѣдателството на Седилонески Съвѣтъ.

“Невѣроятно нѣщо бѣше, казува Сантъ, да гледа пѣкотъ съ колко радость и умиленіе плачахъ мажкіетъ и женитъ Неаполски, млады и стары, богаты и сиромасы. Пріатели и непріятели, жителитъ отъ градътъ и отъ околнитъ мѣста, при-гръщахъ ся взаимно, като забравихъ насилията и пѣне-